

oázis

Erőforrásunk a család

KOPOGTATÓ

(Ízelítő a tartalomból)

- ✓ *Az életünk titka: nehézségekből feladatot csinálni...*
- ✓ *Az anyaság elveszik az anyagiasságban (mater a materializmusban)...*
- ✓ *Nem hagyjuk, hogy mások megfagyjanak, amíg mi szép érzésekkel telítődünk...*
- ✓ *A Szűzanya is „kap egy sört”...*
- ✓ *Isten az üzenetét bukdácsoló emberekre bízta...*
- ✓ *A mai időben nem sokat számít az az ember, aki azért katolikus, mert a légkör katolikus...*
- ✓ *Kevés a mogyoró a bonbonban és a lábvizes lavór...*

SZENTÉLYEINKKEL SZENTÉLYEDÉRT

Tartalom

A Kiadó és a Szerkesztő oldala.....	3
A schönstatti szentély az életszentség iskolája (esszé).....	4
Mindennapjaink	9
A pápára figyelünk	25
Tilmann atya válaszol.....	26
Gyereknövelde	38
Őszidő	29
Lépcsőházi beszélgetések	30
Nincs boruk! – Már van boruk.....	32
Gólyahír	32
Családakadémia híradó	33
Beszélgetés	
Paskai László püspök atyával.....	33
Schönstatt-hírek.....	37
Óriási apróságok (gyerekszáj).....	39
Ima	40

Az Oázis előállítási ára **280 Ft.**
Amennyiben tehetitek,
kérjük, támogassátok az újság
megjelenését
(Családok a Családért Egyesület,
73200134-10000434
számlaszámon,
„Oázis” megjelöléssel).
Az Oázis árát zsinati határozat
alapján a csoportokban a vezető
házaspárok egy évben egyszer
gyűjtik be a tagoktól,
és juttatják el Óbudavára.
Szeretnénk ezúton köszönetet
mondani mindazoknak,
akik anyagilag is támogatták
szerkesztői és kiadói
tevékenységünket.

Mi a háziszentély?

Szentéllýé tesszük saját családi otthonunkat. Ennek jelképe a háziszentély, vagyis az a hely lakásunkban, amelyet az Istenanyának szentelünk. Onnan árad ránk az Istenanya segítsége, aki így akarja megvalósítani közöttünk feladatait. Ő gondoskodik arról, hogy az egész házat vallásos légkör járja át, és ez tartsa össze az apát és az anyát, hogy ez a légkör töltse el a gyermekek és az unokák szívét. (Kentenich atya)

OÁZIS 2002. március, XII. évf. 1. (29.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatti Családmozgalom) lapja, keresztény szellemiségű ház- és családpedagógiai folyóirat. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: Az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Fő u. 11. Tel.: 87/479-002, schoenst@axelero.hu, www.schoenstatt.hu • Főszerkesztő: dr. Sallai Tamás és felesége, Karikó Éva. Szerkesztették: Andó Kati, dr. Csermák Kálmán és Alice, dr. Endrédy István és Cili, Fleischer Andrea, Górány Róbert és Rita, Kuslits Károly és Panka, Perei Gábor és Nóra, Rábai Szilárd és Györgyi, Ther Antal és Ágnes, dr. Török Péter és Orsolya, Varga Károly és Erika • Rajzok: Ozsvári Imri, Fleischer Andrea • Nyomdai előkészítés, fotók: Palásthy Imre • Nyomás: OOK-Press Nyomda, 8200 Veszprém, Csillag utca 5. Ez a kiadvány a Szociális és Családügyi Minisztérium támogatásával készült.

Kedves Családok!

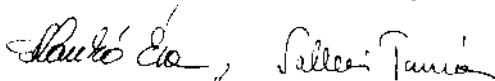
Újságunk a háziszentéllal foglalkozik, azzal, hogy a Szűzanyát otthonunkba hívjuk. Amikor ezt a számot szerkesztettem, végig a Szűzanya mosolyát éreztem magam fölött. Miért mosolyoghatott, kérdezhetitek. Mert ezt a lapot olyan valaki szerkesztette, aki bizony eléggé hadilábon állt a Szűzanyával. Mondhatom azt is, hogy haragudtam rá. Úgy gondoltam, Jézus elé furakszik. Gondoltam, mi a csudának fordulnék hozzá, amikor Jézushoz vagy a Mennyei Atyához is fordulhatok. Gondoltam ezeket 23 évesen megkeresztelkedésem, megtérésem körüli időben. Olyannyira, hogy szegény Mennyei Édesanyámat az esküvői szertartásból is gondosan száműztem. Még a nevét sem akartam, hogy említsék.

És Ő? Hogyan fogadta ezt? Néhány évvel később meghívott egy olyan lelkeségi mozgalomba, amely a Szűzanyát különös módon tiszteli, még az otthonaikba is meghívják. Gondoltam, annyi jót, hasznosat mondanak arról, hogyan lehet a házasságot szépen megélni, ez a része kell nekem, viszont az engem zavaró (Szűzanyával foglalkozó) részeket eleinte szinte elengedtem a fülem mellett.

Ezután volt egy hosszú, nehéz szülésem, amikor csak a Szűzanyához tudtam igazából imádkozni, hiszen Ő asszony, Ő tudja, min megyek keresztül. És ettől kezdve szép lassan befogadtam Őt a szívembe, mint gondoskodó, mélyen szerető Mennyei Édesanyámat.

Sokat jár szerkesztés közben a fejemben az a gondolat: ha ezt az újságot tíz évvel ezelőtt olvastam volna, a hajam égnek állt volna a „sok Szűzanyától”. Mit ajánlok azoknak az olvasóknak, akik így éreznek? Mazsolázzák ki azokat a gondolatokat, amelyek Nekik fontosak, és tudják, ez a Hatalmas Asszony így is, akkor is szereti Őket.

Minden kedves családot szeretettel üdvözlöl: a Szerkesztőség:

2040 Budaörs, Ószirózsa u. 15.

Tel.: 23/421-088, e-mail: evatom@uze.net

A következő számunk címe: „**IRGALMASSÁG**”

Továbbra is várjuk írásaitokat, *nem csak a megadott témával kapcsolatban*, ha családokban vagy környezetetekben tapasztalt élményeitekkel meg szeretnétek ajándékozni másokat.

A schönstatti szentély az életszentség iskolája

A Szűzanya a mi királynőnk. Egy királynőnek országa van. Ez azt jelenti, hogy egy királynőnek olyan birodalma van, ahol ő uralkodik. Hol van ez az ország, ahol a Szűzanya uralkodik? Ő egészen halk uralmat kezdett el gyakorolni. Olyan korban, ahol úgy tűnik, Istennek semmilyen beleszólása nincs.

Hol van az ő uralma? Ott, ahol egy ember szabad akarata fölötte rendelkezhet. Ez azt jelenti, hogy a szívünk szentélyében. Az ember szabadsága a tulajdonképeni térség, amelyet az Istennek, vagy egy másik embernek kell odaajándékozni. Ezt Isten nem veszi el magától, ezért kell ajándékozni. Az első angyaloktól – akik szembehelyezkedtek Istennel –, sem vette el a személyes szabadságuk térségét, hanem meghagyta nekik. Ezek az angyalok szembehelyezkedtek Istennel és a mai napig hordozzák ennek a következményeit. Isten szabad teremtményeket alkotott. Mi is szabadok

vagyunk. Hogy mit csinálunk a szabadságunkkal, rajtunk múlik.

Nagy ellenképünk az első angyalokkal szemben: Jézus a kereszten. Az Olajfák hegyén azt mondja: „Atyám, ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem úgy ahogy Te!” Természetesen kéri az Atyát. „Atyám, ha lehetséges múljkék el a

pohár!” Aztán pedig: „Ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te!”

Az ember rendelkezhet önmaga felett, hogy a szabad akaratát visszaajándékozza Istennek. Összekötjük magunkat az Úrral. Ezt tesszük az Eukarisztia szentségében, egyesülünk

Krisztussal. A kérdés az, hogyan néz ki ez a gyakorlati éltünkben.

Itt van a Szűzanya feladata. Ez Schönstatt feladata. Gondoskodni arról, hogy a mindennapi életben az Isten akaratával való egyesülés éljen. Másként kifejezve: a Szűzanya kopog a szívünk ajtaján, és azt mondja: Ajándékozd magad nekem!

Ez az az ember, aki a kegyelmi tőkéhez való sok-sok hozzájárulással, az életét a Szűzanyának ajándékozza.

Mi keresztények egyik vagyunk Krisztussal. Összeköttetésben vagyunk vele, hisz a keresztség által testének tagjai lettünk. Sokáig tart, amíg ez ténylegesen beépül az életünkbe. Ez két irányba hat. Krisztussal együtt odaajándékozunk magunkat az Atyának: Atyám, a Te kezedbe ajánlom lelkemet. De ez oldalirányba is megy: Atyám, odaajándékozom magam a testvéreimért. Így vagyunk Krisztus misztikus testének tagjai, ahol az egyik a másikat hordozza.

Kentenich atya ezt összekapcsolta a Szűzanya működésével. Még pontosabban mondva: a Szűzanya a jó Istentől ezt a feladatot kapta. Ez belső életfolyamat. Krisztussal együtt odaajándékozunk magunkat a fivéreinkért és nővéreinkért. Ha sokan teszik ezt, akkor a szeretet hatalma jön létre egymás között és Isten iránt. Ez válik konkréttá a szentélyünkben.

A Szűzanya azt mondja: Itt van valaki, akinek szüksége van ránk. Ajándékozz egy áldozatot a kegyelmi tőkébe!

Fáj a fejem. Bevehetek persze egy aszpirint, vagy kettőt. Azt is mondhatom, hogy beteg vagyok, és ágyba kell feküdnöm, de ez nem megy mindig így. Akkor mit csinál-

lok? „Szűzanya, odaajándékozom neked ezt, mint áldozatot a kegyelmi tőkébe.” Ezáltal ami nekem fáj, értelmet kap, és új erő jön létre.

Így él a háziszentélyünk. Ebben az évben azt mondjuk: különös módon akarunk a szentélyeinkkel élni. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy az életünk szeretetté válik. De azt is jelenti, hogy a személyes szabadságunk térsége az a térség lesz, ahol a Szűzanya uralkodhat.

A teremtmény szabadsága valóban nagy dolog. Vagyis a nagy Isten olyan térséget teremtett, amely felett a teremtmény saját maga rendelkezhet. Ha a Szűzanyának ajándékozunk egy hozzájárulást a kegyelmi tőkébe, akkor ez azt jelenti, hogy egészen szabadon átadjuk a jó Istennek a saját szabadságunk fölötti rendelkezést. Ekkor a szívünk szentély lesz. Ekkor az energiának új forrása keletkezik: isteni erő jön az életünkbe.

Nagyon sok dolog, ami elbátorít minket, már nem nehézség, hanem feladat. Ez az életünk titka: nehézségekből feladatot csinálni. Kihívást látunk a nehézségben, és ez által növekszünk. Pl. nehézségünk támad a hivatásunkban, a munkatársunkkal, önmagunkkal vagy olyan dologgal, amivel nem tudunk megbirkózni. Mit csinálunk? Odaajándékozunk a Szűzanyának. Számunkra normális do-

log lesz, hogy nehézségekkel élünk. Ezáltal növekszünk.

Másik oldalról is láthatom ezt. Mivel mindezt a Szűzanyának ajánlékozom, ezáltal az életemben a szeretet az alapelv.

A kor, amelyben élünk minden vonalon keresi a vigasztalást és a segítséget. Várja a segítséget anyagi, pszichológiai, szellemi, vallási oldalról. A képes folyóiratok, magazinok mind felkínálnak valami jót: ha ezt vagy azt teszed, jobban megy majd a dolgod. Természetesen sok dologban igazán tudnak segíteni. Mi viszont elsősorban nem ilyen jellegű külső segítséget kérünk, hanem egész más módon közelítjük meg a nehézségeket: A Szűzanyának ajánlékozom azt, ami az adott helyzetben nehéz. Így belső szabadság jön létre és egy bizonyos öröm. Ha valamit odaajándékozok a Szűzanyának a kegyelmi tőkébe, akkor átveszem a helyzet feletti ellenőrzést. Akkor nem az történik, amit mások akarnak, nem az történik, amit a testem akar, vagy amit a helyzet akar, hanem az történik, amit én akarok. Azt mondom: ami fáj, ami nem tesz jóra, hála Isten, hogy itt van, és odaajándékozom Neked. Ily módon én vagyok az úr a házamban.

Ez nem megy egyik percről a másikra. Újra és újra jelentkezik az a gondolat, hogy milyen lenne, ha másképp lenne. „Ha a kertemben nem nyuszi, hanem oroszlán lenne! Jaj, de szép lenne! Ha a nyuszi – aki a házastársam – oroszlán lenne!” Újra meg újra máshová álmodjuk magunkat. A probléma megoldását kívülről várjuk. A mi utunk pedig az, hogy a szituációt elfogadjuk, és a Szűzanyának ajánlékozunk a kegyelmi tőkébe. Ekkor nálunk marad az ellenőrzés. Mi vagyunk a házban az urak. Ez az új ember-típus, szabad, aki nem azért ajánlékozza oda magát, mert kell, hanem azért mert akarja. Testi fájdalmakat odaajándékozni nem nehéz dolog kivéve, ha hosszantartók és nem múlnak el. A lelki fájdalmak elejétől fogva nehezek.

Miért nehezebbek a lelki fájdalmak? Mert az a szerv, mellyel belül dolgozunk, a lelkünk. Ha a lelkünk beteg, akkor az a szerv, mellyel a Szűzanyának ajánlékozunk magunkat, beteg. Pl. ha valaki depressziós, akkor nehezebbé esik azt mondani: Neked ajánlékozom magam. Ha valaki féltékenységekben szenved – ami szintén betegség –, akkor ezt ajánlékozza oda? Természetesen az

*Önként akarunk adni, személyes áldozatok árán,
ez a szeretet adománya. (Emilie Engel)*

ember szabad marad, vagyis a féltékenység közepette, nyomott hangulatban is megmarad a szabadság mozzanata. De nagyon nehéz azt mondani: odaajándékozom magam.

Néha az életben csalódások érnek bennünket. Ebben a helyzetben is megmarad a szabadság mozzanata, és azt mondom: Neked ajándékozom! Ekkor megváltozik a csalódáshoz való viszonyom. Én vagyok az úr, és azt mondom: „Kedves csalódás! Elfogadlak téged!” Ekkor a csalódás már nem az ellenfelem, hanem a barátom. Ekkor megmarad a fájdalom, de én vagyok az úr. Ezt a belső folyamatot nevezzük úgy, hogy kegyelmi tőkéhez való hozzájárulás. Ha valaki megéli, hogy a Szűzanya azt mondja: „Elfogadlak, úgy ahogy vagy!”, az nagyon szép. Akkor a másik dolog még fáj, de otthon érezzük magunkat a Szűzanyánál, aki azt mondja: „Gyere gyermekem! Nincs szükséged neked arra, amiről álmodsz. Nincs szükséged arra, amiről azt hiszed, hogy birtokolnod kell. Hiszen itt vagyok én neked!” Ezt nevezzük lelki otthonosság kegyelmének. „Tégy engem az emberi sírás és isteni mosolygás gyermekévé!” (Kentenich atya) Valami fáj a lelkemben, oda-

ajándékozom, továbbra is fáj, de létrejön egy isteni mosolygás. Ez által a lélekben új erő keletkezik.

A szellem szenvedése is létezik. Az emberi szellem világosságot keres. Manapság nagy probléma, hogy a szellem világosságát egy ember nem tudja egyedül megkapni gondolkodás által, hanem a másokkal való közösségben. Ugyanakkor tudjuk, hogy a közösség is tévedhet. Pl. tudjuk, hogy a házasság felbonthatatlan. Nehéz ezt elfogadni, amikor a német kormányfőnek már a negyedik felesége van. Létezik a közösségben tévedés, létezik a hamis. Nem az a kérdés, hogy mi jó, vagy rossz, hanem mi a helyes. A szellem kérdéséről van szó. Olyan korban élünk, ahol sok igazság van. Pl. a gyermeknevelésben két szélsőség tapasztalható. Egyik oldalon isteníjtjük a gyermekeket. Állandóan a gyerekek körül keringünk. A gyerekek a mi kis zsarnokaink, ami azt jelenti, hogy rossz a jellemük. A másik oldal az, amikor elhanyagoljuk a gyerekeket és nincs időnk a számukra, csupán naponta néhány perc.

Vagy apostoli beállítottságúak vagyunk. Éjjel-nappal Isten országáért dolgozunk. Lassan érezzük,

*A Szűzanya a háziszentélyben annyira van jelen,
amennyire mi teret engedünk neki. (Tilman atya)*

hogy jó lenne, ha kettesben is lenne egyszer időnk. Természetesen meg lehet várni, amíg a házasság tönkremegy az apostolkodás miatt. Most mi a helyes? Az emberi igazság kérdéséhez a technika semmit se mond. Mit csináljunk?

A folyamat a következő: „Szűzanya, Neked ajándékozom magam! Azt, aki vagyok, és amit átélek, Neked ajándékozom a kegyelmi tőkébe.” Azt, hogy mi a helyes és mi a hamis, azt ebből a találkozásból kapom meg.

Kentenich atya az ősszentélyben – 1914. október 18-án – a következőket mondta (értelemszerűen):

A Szűzanya arra hív bennünket, hogy növeljük a törekvésünket a nagyobb belső szabadságra és a nagyobb szeretetre. Azt szeretné, ha saját magunktól a legtöbbet követelnénk. Ajándékozuk az Szűzanyának minden áldozatunkat, ami ezzel a törekvéssel jár. Kérjük őt, hogy szálljon ide le miközénk. A Tábor-hegyen az apostolok megtapasztalták Isten szeretetét. Ott akartak maradni, és sátrat építeni (Mt 17,1-13). Hasonlóan tapasztalják meg a Szűzanya szeretetét is azok az emberek, akik odajönnek majd a

szentélybe. Ez a mi szentélyünk legyen a mi Tábor-hegyünk, egy zarándokhely a közösségünk számára, de messze azon túl is. A Szűzanya alakítsa át a szíveket, hogy jobban tudjanak szeretni az emberek, és apostolokat neveljen ezen a helyen, akik harcolnak Isten országáért. A Szűzanya itt háromszoros zarándokkegyelmeket szeretne odaajándékozni: a lelki otthonosság kegyelmét, a lelki átalakulását és az apostoli küldetés kegyelmét. Keresztényeket akar nevelni a jövő egyházának, de nem a mi közreműködésünk nélkül. Azt mondja ezért nekünk: hozzatok nekem hozzájárulásokat szorgalmasan a kegyelmi tőkébe a nagyobb szeretet utáni törekvéssel.

Kentenich atyánk úgy tekint ránk, mint családmozgalmának magyarországi alapítóira. Az idei jelmondatunk szeretné ösztönözni a szentélyre irányuló törekvésünket.

A kegyelmi tőkéhez való sok-sok felajánlásunk összegyűlik a szentélybe. Aztán a Szűzanya letlepszik és összekapcsolódik a házi-szentélyeinkkel, és egymással is összekapcsolja azokat.

Beller Tilmann

A háziszentély a szeretet területe. Ott egymásnak ajándékozuk magunkat. Odaajándékozuk a Szűzanyának munkánkat, szenvedésünket azok számára, akiknek szüksége van rá. (Tilmann atya)

Egy kalandos történet, mely a háziszentélyben végződött

November közepén történt. Miki bácsi kéthetenként szerdán délután 5-től 7-ig összejevetelt szokott tartani a kisleányoknak. Gyerekeink közül a 9 éves Palkó és a 12 éves István járnak, de ezen a napon csak Palkó ment egyedül. A hazajövetelük ilyenkor kicsit komplikált, mert ebben az időben nincs olyan busz, amelyik behozná őket a faluba, így egy távolsági járatról a tapolcai úton az elágazónál szállnak le, ahová ki kell menni értük kocsival. Férjem aznap csak későre volt várható, így rám hárult a feladat.

Kimentem az elágazóhoz, beálltam a buszmegállóba, és épp a vészvillogót kapcsoltam be, amikor elhúzott mellettem egy busz. Az órára pillantottam, 19:47 volt. Hm, ez akár az a busz is lehetett, amire én várok – állapítottam meg –, csak éppen nem állt meg, és rajta van a gyerekem! Mit tegyek? Lehet, hogy még sem ez volt az a busz? Ha üldözőbe veszem a láttat, és mégis jön az igazi, akkor Palkó senkit sem fog a buszmegállóban találni a sötét, hideg éjszakában. Maradok, döntöttem el. Ha az elrobogott buszon van, előbb-utóbb csak észreveszi magát valahol, és ma már szinte minden buszon, vonaton felcíripel egy-egy mobiltelefon, csak lesz most is valakinél, lesz, aki megsajnálja, útbaigazítja, hazatelefonál. Mert hiszem, hogy mindenütt vannak jó emberek. Hát csak vártam és imádkoztam. Eltelt 5 perc, 10 perc, 15 és már 20 is. (Persze nálam se táska, se pénz, se telefon, elvégre csak a „sarokra” szaladtam ki.) Másik busz nem jött, de egyéb jármű 2-3 percenként előfordult. Gondoltam, a következőt leintem, hátha van telefonja. Így is történt. Megállt egy középkorú férfi, kérdi, miben segíthet. Tudakolom, van-e telefonja.

– Jaj, asszonyom, van, de a lemerülés határán.

– Azért próbáljuk meg, hátha sikerül. Mondom az otthoni számot, beüti és kicseng. István veszi fel:

– Tudsz valamit Palkóról? Itt vagyok még az elágazónál, és a busz, amire vártam, megállás nélkül továbbment.

– Most telefonáltak Nagyvázsönyből, hogy leszállt a benzinkútnál. De jó, hogy hívtál, mama, mert olyan tanácsstalanok voltunk.

Felsóhajtván megköszöntem a telefont az idegen férfinak, no meg a jó hírt a Gondviselésnek. Beültem az autóba és elindultam a 9 km-re lévő

Nagyvázsonyba. Ahogy a benzinkúthoz közeledtem, látom, hogy a fények nagyon bágyadtan világítanak. A kút zárva, sehol egy lélek. Jobban körülnézve észreveszem, hogy a kereszteződésen túl a sarkon, a kocsmában világos van. Oda benézek, gondoltam. Ahogy letértem az útról a parkolóba, már látom, hogy belülről egy gyerek feje tapad az ablakra, és a kocsit felismerve nyílik is az ajtó, szalad kifelé.

De mi is történt időközben Palkóval? Veszprém-ben felszállt a buszra, nagyosan felmutatta a bérletét, a sofőrnek meg nem jutott eszébe megkérdezni, hogy hová utazol, öcsi ilyen későn. Ülőhely volt bőven, Palkó elhelyezkedett, és a sötétben a motor monoton zúgásától pillanatok alatt elaludt. Csak a fékezésre, meg az ebből adódó döccenésre ébredt az első megállásnál. Rögtön ráeszmélt, hogy ahol most van, az nem a mindennap látott megállók egyike. Szaladt a sofőrhez sírva, hogy hol is állt meg a busz, mert őt a hidegkúti elágazóban várják.

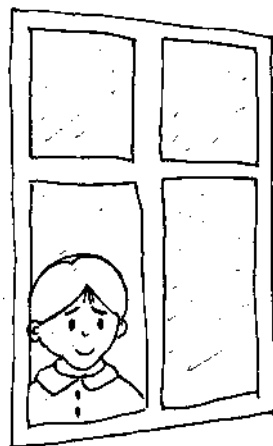
– Szállj le gyorsan kisfiam, és menj be oda a szemközti kocsmába, onnan majd telefonálnak a szüleidnek. – Palkó pedig leszállt, kitapogatta a sötétben a sok üveges nyílás közül, hogy melyik az ajtó, aztán bent az iskolatáskából előkerült az ellenőrző, abból a telefonszám, és a kocsmáros néni már hívta is az otthoniakat.

Kiszálltam az autóból és összeöleleztünk. Addigra a kocsmáros néni is kijött az ajtóba. Odamentünk és megköszöntük a segítségét. Hazafelé az úton ki-ki elmesélte a maga történetét.

Othon a testvérek megkönnyebbülten fogadtak bennünket. Még rajtunk volt a kabát, amikor csengett a telefon, Gódány Rita hívott, hogy néhány részlet egyeztessünk a hétvégi zsinattal kapcsolatban. Letettem a telefont, és a homlokomra csaptam: Ó, hiszen a hétvégén Óbudavárra megyünk, ilyenkor mindig történik valami.

– Gyere, Palkó! – hívtam. – Imádkozzunk a háziszentélynél! Köszönjük meg a szerencsés hazaérkezéseted, és a jó embereket, akiket a Jóisten az utunkba küldött: a sofőr bácsit, a kocsmáros nénit, meg a mobiltelefonos bácsit.

Ültünk egymás mellett. Látszott rajta, hogy megviselte a kaland. – Tudod, ami most veled történt az olyan dolog, amit oda lehet ajándékozni a Szűzanyá-

nak, és akkor neked könnyebb lesz. És kérheted, hogy amiért ezt átélted, segítsen valakin. Akarod ezt valakiért felajánlani?

– Igen, a Matyi bácsiért, akiért reggel imádkoztunk az asztalnál. (Matyi „bácsi” 3 évvel ezelőtt már átesett egy szívműtéten, és aznap végeztek nála szívkatóterezést, hogy eldöntsék, szükség van-e újabb műtetre.)

Epilógus: Matyi „bácsi” felesége másnap örömtől sugárzó hangon telefonálta, hogy bár a vizsgálat két helyen is kimutatott elzáródást az erekben, de Matyi szervezete csodálatos módon mindkét helyen kialakított a keringésben egy-egy megkerülő utat. Az orvosok biológiai csodáról beszéltek. De mi tudjuk, hogy nem egyszerűen biológiai csodáról van szó, hanem hogy a házastársi szeretet, a sok-sok ima, az átélt nehézségeik, és az áldozatok – beleértve a legapróbbakat is –, képesek együtt kiesdeni a kegyelem csodáját.

Élet a Szűzanyával

(szemelvények)

Sokan vannak úgy (még katolikusok is), hogy ők nem fordulnak a Szűzanyához, csak Jézushoz, mert: „Miért menjek a titkárnőhöz, ha lehet egyenesen a főnökhöz is?” A Szűzanya és Jézus között azonban egészen más viszony van. Ők teljes lelki egységben vannak egymással. Céljaik, vágyaik, örömeik ugyanazok. Mária célja: Jézushoz vezetni a hozzá fordulókat. A Szűzanya minden cselekedetével Fiához irányít, minden ereje, hatalma Jézus érdemeiből fakad.

X. Szent Lajos király édesanyja, Szent Blanka nagyon bőkezű és jószívű asszony volt. Minden útjába kerülő rászorulóknak adományozott valamit. Fia úgy vett részt ebben a jótékonykodásban, hogy állandóan figyelte és fel-feltöltötte édesanyja kincstárát.

A Szűzanya minden ereje és hatalma Jézus érdemeiből fakad. Ha körbe nézünk a világban, azt láthatjuk, hogy minden Őt szomjazza. Úgy néz ki körülöttünk a világ, mint egy konyha, ahol két hete nem járt asszony. Az anyaság elveszik az anyagiasságban (mater a materializmusban), az áldott állapot teherré válik, a szüzesség kuncogni, lenézni való lesz, a maflaság szinonimájaként használatos. A Szűz(!) anya(!) mégis a többre törekvő ember vágyaira választ tud adni.

Mária a XXI. századi keresztény ember eszményképe, hiszen szabad és erős személyiség. Szabad volt a környezete véleményétől (még a lányanyaság szégyenét is vállalta volna!) és nagyon erős az Isten akaratában, mely-

ben mindig kitartott, még akkor is, amikor minden sötét és értelmetlennek tűnő volt körülötte. A mai kereszténynek ugyanúgy sokszor adódik alkalma arra, hogy szembe ússzon az árral, és „csodabogárnak” nézze a környezetét.

Miért jó nekünk a Szűzanyával kapcsolatban lenni?

Ha egy jó emberrel beszélgetünk, akiből sugárzik a jóság, akkor attól mi is egy kicsit jobbak leszünk. Ha egy okos emberrel beszélgetünk, akkor előttünk is világossá válnak az összefüggések, és logikussá válnak a folyamatok. Ugyanúgy, ha egy kegyelemmel teljes, szabad és erős emberrel beszélgetünk, ránk is „átragad” az ő mentalitása, és a vele való kapcsolatban közelíthetjük a vágyainkat, örömeinket, bánatunkat, gondokat az övéhez.

A Szűzanya segítsége olyan, mint a váltós bicikli az emelkedőn. Az Ő segítsége, jelenléte nagyban növeli a hatásfokát az előrehaladásunknak a lelki életben.

A Szűzanya olyan számunkra, mint a légkör a Föld számára. Otthonossá és élhetővé teszi a bolygót az, ahogy a légkör a Nap melegét megszűrve szétszórja és gyönyörű kék színnel kápráztatja el a felfelé tekintőt.

A Szűzanya Isten anyai szeretetét közvetíti a számunkra (mivel Isten minden szeretet forrása). A szerzetesek este a „Salve Regina” antifóna után térnek nyugovóra, mint ahogy a gyermek az anyai „jőéjszakát puszival” kerül ágyba.

A Szűzanya előttünk jár és vezet bennünket Istenhez. Rábízhatjuk magunkat, és Ő komolyan veszi a felkérést. Komolyabban és hűségesebben, mint mi. Ha kiépítjük vele a kapcsolatot, azt Ő is fontosnak tartja, és újra és újra kezdeményez, amikor mi elfeledkezünk Róla.

Együtt-járásunk alatt sokszor imádkoztuk együtt a „Magnificat”-ot. Közel állt hozzánk a Szűzanya ujjongó hálaéneke. Az esküvői meghívónkba is az első két sorát választottuk mottónak: „Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong üdvözítő Istenemben.” (Lk 1,46-47) Majd az esküvő után eltelt egy év, és Sarlós Boldogasszony ünnepén, amikor Mária meglátogatta Erzsébetet és elénekelte ezt az imát, megszületett első gyermekünk. A szülőszobában is fel kellett hangoznia ennek az imának...

A Szűzanya megad nekünk mindent (Szent Fia kincstárából), ami az üdvösségünkhöz szükséges. Ez nem azt jelenti, hogy gondtalan lesz az életünk. Mária nem mentesít minket a problémák, nehézségek alól, hiszen ezeknek fontos szerepük van a szentté válás útján.

Gyermekünk, akit kicsit a Szűzanyától is kaptunk Sarlós Boldogasszony ünnepén, nem a szülei kedvét kereső-kutató, simulékony angyalkák közül

való. Ő általa nevel bennünket leginkább manapság alázatra a Szűzanya, hogy ne higgyük magunkat pedagógiai csúcstehetségnek. Megértésre és irgalomra nevel más szülők és gyermekeik iránt. Egyre nagyobb szeretetre tágitja a szívünket, hogy egyre jobban szeressünk és elfogadjunk másokat, utat nyit ezáltal arra, hogy a másokban igazán a jót láthassuk meg.

Hogyan kerülhetünk kapcsolatba a Szűzanyával?

Milyen szép az, ha egy édesanya a názáreti otthonnal kapcsolódik össze lelkileg, amikor a házimunkát végzi. A Szűzanya jelenlétében mosogat, teveget... Egy ismerős nagymamánál „Üdvözlégy Mária” imádság alatt főnek a tojások, a gáztűzhely kapcsoló gombját egy „Most segíts meg Mária” elimádkozásáig kell tartani.

A Szűzanya szívesen fogadja hűségese kötelezőség-teljesítésünket és áldozatainkat a kincstárába, a „kegyelmi tőkébe”. Felajánlásainkat Ő továbbítja szent Fiának.

Amikor az apának születésnapja van, az anya az általában, aki erre figyelmezteti a gyerekeket. Összeállítja a só-liszt gyurmát, előkészíti a terepet, segít a gyerekeknek, hogy ne lankadjanak el, hogy ne kókadjon le a gyertyatartó, segít kifesteni, összetakarítja a csatateret, segít becsomagolni az ajándékot, előteremt az ünnepi alkalom egyéb kellékeit, elkezd az éneket..., és a végén a gyermek a legboldogabb (és persze az Apa), hogy milyen nagy örömet sikerült szerezni Apa születésnapján! Így vagyunk valahogy mi is a Szűzanya kezébe helyezett áldozatainkkal. Ő esdi ki számunkra a kegyelmeket, amelyek apró jótettekre visznek, és ő emeli fel, ékesíti fel, hogy azok érdemszerzők legyenek.

A Szűzanya élő kapcsolatba szeretne lépni velünk! Bármilyen örömmünkben, bánatunkban fordulhatunk hozzá.

Erdélyi Zsuzsanna néprajzkutató jegyezte fel egy szegedi gyűjtő körútja alkalmával, hogy egy tanyasi néni így beszélt: „papunk az vót..., de egy-maga vót, mi mög sokan vótunk, hát minek zavartuk vóna szögínt... sírnya is löhet a Szűzanyával, ő azt is szeröti, hisz ő is sokat sírt...” Máriával megoszthatjuk bánatunkat, örömmünket és tanácsot is bátran kérhetünk tőle.

Milyen szép az, ha a család felkéri Szűzanyát, hogy a kertkaputól a ház utolsó csücskéig mindennek legyen Ő a királynője, és alakítson ki Jézusnak tetsző, keresztény légműt benne.

Jöjj, Szentlélek, hadd legyek a Szűzanya gyermeke...! (Tilman atya)

A szentély árnyékában

– „Egy iskolatársamnál fogok szilveszterezni” – közölte fiúnk. Kezdetben csak meglepődtünk azon, hogy nem a megszokott barátaival akar bulizni, hanem egy párhuzamos osztálybeli fiúnál. Később pedig reméltük, hogy a sok egyéb program láttán megváltoztatja terveit.

Egy 14 éves fiú kívánságát tiszteletben kell tartanunk. Így második otthonunkról, Óbudavárról utaztunk haza azért, hogy a szilveszteri bulijára eljusson. Rossz érzésünk volt amiatt is, hogy nem is ismerjük a családot, ahová készült. Hiszen ha a megszokott barátok társaságába vagy az osztálytársához készült volna, nem nyugtalankodtunk volna.

Attila már a fürdőszobában készülődött, mikor megkérdeztem: „A szülők otthon lesznek egyáltalán?” (Pl. a petárdák durroztatása miatt aggódtam.)

– „Nem tudom. De ne izgulj már annyira!” – jött a magabiztos válasz.

– „Mi bízunk benned, csak...”

– „Nagyon helyes, csak bízzatok bennem!” – kiáltott ki a fürdőszobából Attila. Titokban, valamiféle hófúvásban vagy egyéb természeti csapásban reménykedtem, mely megváltoztatná tervét. Közben elkezdtem teríteni a vacsorához, mikor láttam, hogy Attila ott téblábol útra készen az előszobában.

– „Úgy itthon maradnék!” – mondta halkán. Felnéztem, mert azt hittem, rosszul hallok.

– „Hát maradj! Telefonálj, hogy ne várjanak!” – biztattuk, mert erre a váratlan fordulatra férjem is előjött. Attila ekkor soha nem látott lelkesedéssel csatlakozott az asztalterítéshez. Közben pedig szinte hallani lehetett, ahogy zuhannak le a „kövek” a szívéről.

– „Úgy megkönnyebbültem! Olyan jó, hogy itthon maradok!” – sóhajtozta felszabadultan.

– „???”

– „Tudod, egész éjjel pornófilmeket akarnak majd nézni, és nem biztos, hogy én meg tudtam volna akadályozni.”

Magunkban áldottuk a Szűzanyát és a Tőle tanult szabadság-pedagógiát. Hiszen ha – kedvünk szerint – megtiltottuk volna, csak azért is elment volna, vagy fogcsikorgatva maradt volna otthon. Így pedig, a bizalmunk felébresztette benne a – korához képest súlyos – felelősséget és ennek következtében és a kegyelem erejével a szabad döntését.

Kevés a mogyoró a bonbonban

Anyósomnak volt egy „kedves, jó szokása”. Minden reggel fél kilenc körül telefonon felhívott, és hosszan ecsetelte, mennyi dolga lesz aznap és volt előző nap: „Mosni kellett (automata mosógéppel két személyre). A papa nem ette meg a székelykáposztát, pedig milyen finomra sikerült. Megint egy nappal később hozta a postás a Magyar Kurírt. A macska úgy nyávogott éjszaka, hogy nem lehetett aludni. Biztosan jön a front, mert szédeleg egy kicsit. A papa az ingére lötytintette megint a kávé. A hímzést elrontotta, ki kell bontani.... De nálatok, ugye minden rendben! Egészségesek vagytok, ez a lényeg.” Ez ment mindennap úgy félóráig. Én közben bámultam lakásunk romjait, mely úgy festett, mint a harctér csata után, ahogy elszállítottam a gyerekeket a szélrózsa minden irányába, gimnázium, iskola, óvoda, két kicsi gyerekem az asztalnál öntögeti a kakaót, míg én telefonálok. „Hát bizony...”, „Nagyon nehéz lehetett...”, „Ez tényleg nagyon boszszantó...”, „Nagyon sajnálom...” és hasonló mondatokat mondok, miközben már szinte szuggerálok magamba, hogy „Ne azzal törődj, hogy megértse nek, hanem hogy te megérts másokat. Ne azzal törődj, hogy téged vigasztaljanak, hanem, hogy te vigasztalj...”. Eközben alig-alig tudok úrrá lenni indulataimon, hogy eszébe sem jut, hogy nekem ez a legrosszabb időpont, hallhatná a háttérben, hogy a gyerekek egymást nyúzzák. Rengeteg dolgom van, szeretnék már túl lenni rajta, de nem lehet, mert hallgatnom kell érzékeny lelkű anyósomat, aki nagyon büszke arra, hogy szíve, mint a mimózáé. Másrészt néha olyan szívesen elmesélném, hogy velünk valójában mi van, pl. mi foglalkoztatja az unokáit, miért nem akart az egyikük hetekig edzésre járni, hogy miért szédültem már lassan egy hónapja, de őt ez igazából nem is érdekli, csak az, hogy egészségesek vagyunk-e... És ez megy minden hétköznap.

Fél kilenc múlt tíz perccel. Csöng a telefon. A gyerek ordít, hogy nem eszi meg a májkrémes kenyeret, a másik pedig hisztizik, mert nem pörög eléggé a szoknya, amit ráadtam. Most is a szokásos csatatér, ugrálok át a szétdobált cuccokat, haladok a telefon felé, felveszem, anyósom az, kezdi: „Képzeld, kislányom, már megint...” Én nem bírom. Mint a kuktafazék, amelyikből a gőz eddig nem tudott kijönni és most robban, ezt mondom: „Képzeld, anyuka, épp a lábamat áztattam egy melegvizes lavórban, és azon bosszankodtam, hogy nincs elég mogyoró a bonbonban, amit szopogattam.” A telefonban néma csend, majd hallok, hogy anyósom letette.

„Jaj, Istenem – rémültem meg magamon –, én ezt nem akartam, nem ezt akartam, ilyen gúnyosan, cinikusan nem szabad a problémákat megoldani, most vérig sértettem, belegázoltam a lelkébe, hogyan tudom jóvátenni...” A gyerekek továbbra is örjögnek, én a háziszentélybe megyek, nem törődöm semmivel és sírok: „Szűzanya segíts, hogy jóvá tudjam tenni.” Korábban már-már mártírrá

avattam magam, hogy el tudtam viselni, most viszont nagyon haragszom magamra. Egész nap az jár a fejemben, mit tehetnék most. Félek minden telefoncsörgéstől, hátha anyósom az, és leszid, hogy így megbántottam őt. Egész nap keresem az alkalmat, hogy anyósomat felhívjam és bocsánatot kérjek, de a bátorságom cserben hagy.

Este cseng a telefon. Nem merem felvenni, férjem veszi fel. Anyósom az. Kérdezi férjemet: „Marikának, ugye, reggelenként nagyon sok dolga van? Tudod, arra gondoltam, hogy reggel, amikor viszem a kutyát sétáltatni, elmennék hozzátok (két utcára laknak tőlünk), és ott maradnék a kicsikkel, amíg a nagyokat iskolába viszi, így nem kellene őket is magával cipelnie.” Hát, igen. Ez a Szűzanya. Még ha ez engem nem is ment fel, hiszen nem ilyen módon és stílusban kellett volna megoldani ezt a helyzetet, de Mennyei Édesanyám még a „robbanó kuktafazekat” is fel tudta jóra használni. Azóta anyósom reggelente nálunk van, és mire hazaérek, a kicsiket szépen felöltözteti, hajat fon, mesét olvas. Aztán együtt megreggelizünk, a korábbi félórás panaszkodást most is megtartja személyesen, de ez engem már egy cseppet sem bosszant és eszembe sem jut, hogy a mogyorós bonbon vagy a lábvizet lavórt emlegetsem.

✍ Szia, Szűzanya!

Miután kislányunkkal az egész őszi-téli időszakot végigbetegeskedtük – nem voltunk két hetet sem óvodában –, január elején elérkeztünk egy orrandula műtétéhez. A műtét előtti estén odaálltunk a háziszentély elé, hogy imádkozzunk érte. Másfél nap múlva mikor hazaérkeztünk, férjem ölében a gyermekkel ment be a szobába. Kislányunk megpillantva a képet, boldogan integetve odaszólt: „Szia, Szűzanya!”

Bizony, mindketten elszégyelltük magunkat, hogy nekünk nem jutott eszünkbe „köszönni”. De hálával a szívünkben, hogy a Jóisten küldött egy

kis figyelmeztető gyermeket, léptünk oda mi is a Szűzanyához, hogy köszönetet mondjunk.

De kislányunktól még sokat tanulhatunk. Viszi a kis sámlit a háziszentély elé, feláll rá, és beszélget Szűzanyával. Visz egy képet, amit ő színezett ki, és mondja: „Látod, Szűzanya, ez itt Te vagy, az meg ott a Kisjézus a szívedben.”

Most sajnáljuk igazán, hogy nem volt előbb háziszentélyünk, amikor a többi gyermekünk még kisebb volt. Mennyit tanulhattunk volna tőlük.

A penitencia

Szentgyónásaimkor évek óta ugyanazokat a vétkeket mondtam el: ima közben elkalandozom vagy elalszom, ezért úgy érzem, az egész semmit sem ér. Türelmetlen vagyok, mert soha nem érek a házimunka végére. Férfem sok időt tölt távol, mégsem keres annyit, hogy legalább alkalmanként jönne valaki, aki a nagytakarításban segít, és ha itthon van is, mindig elűszik az idő, nem jutunk egyről a kettőre, emiatt sokat veszekszem vele. A gyerekek nem úgy tanulnak, ahogyan én szeretném, úgy látom, az iskola nem érdekli őket. Ha nem ülök mellettük, a feladataik rendezetlenek, összezecsapottak. Velük is állandóan feszült vagyok. Másokban is mindig találok kivetnivalót. Ha rendesebbek a gyerekeik, a háztartásuk, mint a miénk, akkor: „Persze, könnyű neki, mert...”, ha pedig nem, akkor kicsit lustának tartom őket, és kicsit örülök, hogy nem különbek nálam, sőt.

Évek óta nem tudtam változtatni magamon, pedig a háziszentélyben sokat imádkoztam azért, hogy legyünk mi is egy békés, szerető család. Én akkor még nem tudtam, hogy a Szűzanyának van egy terve, melyben gyóntató atyámat (akit mellesleg bőségesen elláttunk Schönstatt-irodalommal) választja eszközül, hogy segítsen nekem.

Egyik szentgyónásomkor a feloldozás után az atya megkérdezte: „Mi az, amit nagyon szeretnél régebben csinálni, de már nem teszed?” Nem értettem a kérdést, de válaszoltam: „Régebben sokszor fejtettem rejtvényt, jó nehezeket és beküldtem őket. Még egy hifi tornyot is nyertem egy pályázattal.” „Akkor penitenciaként a következőt adom, mondta az atya: mindennap fél órát fejts rejtvényt.” „Rejtvényfejtést penitenciaképp?!” – értetlenkedtem. „Igen, mert ha csak javasolnám, nem biztos, hogy megtennéd.” „Jó, de öt gyerek mellett nekem erre...” – kezdtem. „Nincs semmi „de”! Az a te hibád, hogy nem vagy irgalmas magadhoz. És csak az tud irgalmas len-

ni másokhoz, aki magához is az. Légy irgalmas, hiszen az Isten is irgalmas. Ha nem vagy irgalmas, az bűn. Ha a padló nincs mindig tökéletes állapotban, az nem az.”

Így naponta fél órát rejtvényt fejtek. Eleinte fogcsikorgatva ment, hogy időt szakítsak, de megtettem, mert muszáj. De ma már van, hogy 40 perc is lesz belőle. És van, hogy mást csinálok, hiszen nem a rejtvény a lényeg, pl.: pasziánszozok, vagy a háziszentélyben elheveredem. Persze, ha valaki mindig csak ezt csinálja, az lehet vétek, de egy nagycsaládban kötelesség. Hogy irgalmasak legyünk magunkhoz.

Magam iránti irgalmasságomból született egy kis elhatározás is, hogy soha többet nem mentegetőzöm, ha jön hozzánk valaki, hogy milyen állapotban van a lakásunk. Azzal azt fejezném ki, hogy nem jó ez így. Szerettem a rendet. Nagyon szeretném. De van, ami ennél fontosabb.

Hihetetlennek tűnik, hogy fél órát szórakozom, és még sincs kevesebb időm. Erősebb vagyok utána. Kedvem lesz valami hasznosat tenni. Jobban, gyorsabban megy a munka. Másképp látom a világot, a férjemet, gyerekeimet. Irgalmasabban. S mivel ez penitencia, nincs lelkiismeret furdalásom, hogy netán önzés, amit teszek.

Egyik este kis fiunk az imánál azt köszönte: „Köszönöm, hogy anyuci mostanában olyan vidám.” Úgy vágytam erre.

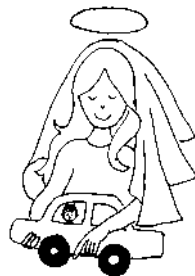
Legutóbb penitenciaként a következőt kaptuk: Utazzunk el kettesben férjemmel egy hétvégére. Elkezdtük a szervezést.

Sajnálom, hogy nekem csak parancsra ment, pedig hányszor hallottam-olvastam ugyanezeket a gondolatokat Tilmann atyától, és helyesltem, hogy így van, de mégsem tudtam megtenni. Talán másnak penitencia nélkül is sikerül.

Puhán a Szűzanya karjaiba

Az adventi időben történt, hogy éppen karácsonyi vásárlásról kocogtunk hazafelé Szombathelyről. Közben szép nagy pelyhekben elkezdett esni a hó. Igazán szép ünnepivé vált a táj – az út meg csúszosabbá. Lassan mentünk, mégis az egyik kanyarban megcsúsztunk, és néhány méter harántcsúszás után a szemközti árokban landoltunk, oldalra fordulva. A környék legmélyebb árkat foghattuk ki, mert az autó még élére állítva

sem lógott ki belőle. Mégis olyan puhán érkeztünk, hogy még csak meg sem ütöttük magunkat. Verócska puhán esett a karjaimba, semmi keménybe nem ütközve. Miután tisztáztuk, hogy senkinek semmi baja nincs, férjem csak ennyit mondott: „Hát, Szűzanya, köszönjük.” Én is úgy éreztem, hogy úgy estünk a Szűzanya karjaiba, mint kislányunk az enyémbé. És ahogy ott feküdtünk az árok aljában este fél 10 körül, olyan boldogok voltunk.

Imacsoport kettesben

Egy imacsoportba jártunk minden héten egyszer, volt két schönstatti és egy plébániai csoportunk is. Mivel szüleink távol élnek, ismerős lányok voltak esténként gyermekeinkkel, többnyire hetente kétszer. A fektetés ilyenkor feszült tempóban zajlott, a gyerekek rendszerint nyugósek voltak, a kicsi ordítással fejezte ki nemtetszését, a nagyok pedig engedetlenséggel. Az együttlétekre nagy késésekkel érkeztünk, este későn értünk haza, a másnapot kialvatlanul kezdtük.

Néhány schönstatti barátunk néha kérdezte is, hogy nem sok ez egy kicsit, de mi csak legyintettünk magunkban, hiszen jól érezzük magunkat ezekben a közösségekben. Nehezen tudtuk elképzelni, hogy valamelyikből kimaradjunk. Egyszer egy barátunk félig viccesen, félig komolyan azt mondta: „Ahol összeütnék két cintányért, ti biztosan ott vagytok.” Ez rosszszul esett. Piszkált minket ez a mondat.

Gondoltuk, megkérdezzük Tilmann atyát, mi a véleménye. Azt mondta: „Hmmm.”, majd kicsit imádkozott és megkérdezte: „És maguk, önök ketten, mikor mentek el utoljára kettesben valahova? Vacsorázni vagy moziba? Ha egy hónapnál régebben, akkor sok az, amit vállalnak. Akkor kettesben tartsanak csoportot. Ez fontosabb.”

Tilmann atya rátapintott a lényegre, komoly dolgokról kettesben beszélni vagy elidőzni a háziszentélyben alig-alig van időnk. Ez hiányzik. Valahol nemet kellene mondani. Lehet, hogy akár több helyen is. Most azon rágódunk, hol.

Tanuljunk egymás mellett ülni, és semmit sem csinálni.

(Tilmann atya)

Az éjszakai telefon

Csodálatos nyári élményekkel ajándékozott meg bennünket a Jóisten. Nemcsak a gyönyörű hegyek, patakok látványa erősítette a lelkünket, hanem a nehézségek is.

Egyik ilyen történetet szeretném leírni, melyben megtapasztaltuk, hogy nem vagyunk egyedül, mert a Szűzanya velünk van.

Még nyár elején történt, amikor férjem egy szerencsétlen helyzetből kifolyólag szaruhártya sérülést szenvedett a bal szemén. Látszólag szépen meggyógyult. Augusztus egyik szombatján azonban olyannyira „bedurrant” a szeme, hogy már egyiket sem tudta kinyitni. Vasárnap hajnalra pedig erős fájdalmai is voltak és már nem használt semmiféle fájdalomcsillapító sem.

Javasoltam, hogy menjünk az ügyeletre. Mivel azonban én nem tudok vezetni, gondoltam, megkérem a szomszédban lakó testvéremet. Ez elől férjem elzárkózott, mondván: ne zavarjunk senkit ilyenkor.

Tétlenül mégsem ülhetünk itt hajnalok hajnalán, telepedjünk le a háziszentélyünkbe. – gondoltuk.

Kértem a Szűzanya segítségét, hogy legyen valami megoldása a helyzetnek: férjem „megtiltotta”, hogy szóljak az öcsémnek, ugyanakkor nagyon fáj, hogy látom a szenvedését. És ekkor, hajnali 3-kor megcsörrent a „megváltó” telefon. A munkahelyéről keresték a testvéremet, (közös telefonvonalunk van) számunkra nevetséges dolog miatt. Nála volt ugyanis egy kulcs, amit azonnal el kell juttatnia a reptérre, különben „megáll” az élet a levegőben – szólt a hívás.

Egyből tudtuk, hogy ez csak a Szűzanya leleményes „keze” lehetett. Felkeltette az öcsémet és így már meg mertük kérni az orvoshoz menetre.

Így élünk mi a háziszentélyünkben...

Néhány hete egy karácsonyi ajándékba kapott szép kis kerámia tál van a háziszentélyünkben. Ebben a tálban gyűjtjük a kis cédulákat, melyekre följegyeztük a Szűzanyának adott ajándékainkat mi ketten, férj és feleség. Valamit, ami nehezünkre esik, pl. az ébresztőóra csipogására azonnal fölkelni, az étkezésnél lemondani valamiről, ami még jól esne, lelki fájdalom türelmes, csendes hordozása, hétköznapi pontosságra való törekvés (ebéd-idő, vacsoraidő betartása), és megtesszük, odavisszük a háziszentélyünkbe,

a Szűzanyának adjuk. Külső jele ennek a kétféle színű papírlapocska. Egyikünk egyikre, másikunk a másik színűre írja fel az ajándékát, és teszi be a táliba azzal, hogyha együtt összegyűjtöttünk 25-öt, akkor ragaszthatunk egy lapot a nagy szentély-puzzle-ból az üres mezőre. Abban is megállapodtunk, hogy egy puzzle-mezőhöz 1000 Ft-ot is teszünk.

A Szűzanya várja és kéri a „lelki házat” a szívünkben, a házasságunkban, a saját családjunkban, és Schönstatt-családjunkban. Ezzel párhuzamosan kéri és várja az „anyagi házat” is, ahol szeretne mielőbb letelepedni, trónját felütni, és sok embert magához vonzani és megajándékozni, megajándékozni, megajándékozni. Rajtunk múlik, hogy legyen neki miből!

A szentély-puzzle-nak 64 darabja van.

Esténként, éjszakánként kettesben elidőzünk a háziszentélyben legalább hat órát. Ez nem aszkézisünket vagy lelki szárnyalásunkat mutatja, csupán azt a tényt, hogy háziszentélyünk a hálósobában, az ágyunkkal szemben van, és itt alszunk. Bármennyire komolytalanul hangzik is, de érezzük, sokat segít, ha a nap folyamán utolsó bályadt és első még bályadtabb szempillantásunk a Szűzanyára esik. Elalvás előtt azonban éberebb perceket is töltünk a Szűzanyával: az aznapi igeliturgiát olvassuk, vagy egy lelki könyvet hol közösen, hol külön vagy pedig együtt szuszogunk.

A gyerekek esti imádkozása határozottan új lendületet kapott. Van imafelelős, aki mellett a testvérek általában a ministránsok. Az ima kezdetén bevonulnak, énekelnek, van felolvasás, rózsafüzér, az imafelelős elképzelései szerint. Sokszor körbeadnak feszületet, szentképet miután imádkoztak előtte saját szavakkal, vagy azzal, hogy mindenki mondja magában vagy félhangosan, amit Tilmann atya is többször mondatott velük a misén: „Jézus, Te vagy a mi szívünkben.” Az imádkozás végeztével énekelve kivonulnak. Ami korábban akadozva, nehézkesen ment, örömtelivé vált.

A háziszentélyünk új. Csak lassan mertünk dönteni, mert még nem éreztük a Szűzanyát olyan közel hozzánk. Azt gondoltuk, hogy előbb nekünk kell eljutni valamilyen szintre, hogy ezt a lépést meg merjük tenni. Most nyáron végül is rászántuk magunkat. Meglepődtünk, mennyire érezhető, hogy a Szűzanya tényleg ideköltözött. Két gyermekem kapcsolata egészen békésé, szeretővé vált, amit nem lehetett észrevenni a korábbi civódások után.

De még különösebb az, ami bennem zajlott le. Egyszer, magam sem tudom miért, gondolatban Égi Édesanyámnak szólítottam a Szűzanyát, s hir-

telen olyan közel éreztem magamhoz, és olyan lelki békét éreztem, mint még soha.

Szép lassan szokásommá vált, hogy reggelente néhány percet beülök a háziszentélybe. Végiggondolom a napot, erőt kérek hozzá. Van, hogy csak gyönyörködöm a szentélyünkben, a csokor virágot nézegetem, vagy a képeket és pár percet hagyom ide-odaszállni a gondolataimat. És persze van, amikor imádkozom. Valahogy könnyebb így kezdeni a napot.

A háziszentély bennünket ahhoz segít hozzá legjobban, hogy átérezzük azt, amit egy templomban, annak szentélyében vagyunk, hogy különös atmoszféra vesz bennünket körül, a Szűzanya jelenléte, aki a Szentlélekkel teljesen betöltött volt. Ez minket ahhoz segít hozzá, hogy egymást is a Szentlélek fényében lássuk. Ahogy a Jó Isten bennünk meglátja a nagyot, meglátja a jót – a háziszentélyben igazán nem lehet rosszat gondolni a másikról – úgy tényleg én is, a Jó Isten segítségével meglássam a jót a házastársamban. Itt imádkozunk közösen, idehozzuk a problémáinkat, idehozzuk az áldozatainkat és a nehézségeinket, és kis korsócskába tesszük a kérésünket, hogy a Szűzanya a vizet borrá változtassa. Természetesen a vizet nekünk is hozzá kell tennünk, tehát valami áldozatot hozunk annak érdekében, hogy a kérésünk teljesüljön.

A háziszentélyben való élet, az onnan eredő légkör, hatással van a látogatókra is. Ismerőseink mesélték, hogy amikor kislányuk tanító nénije náluk járt a szokásos családlátogatáson, búcsúzóul megjegyezte: „Csodálatos légkör van Nálatok, bárcsak minden gyerekemnek ilyen otthona lehetne!” Rögtön tudták, hogy ez a dicséret a háziszentélynek, a Szűzanyának szólt.

Még fokozottabban érezték a háziszentély hatását azok a rokonok, barátok, akik résztvehettek a család közös esti imájában. Egy alkalommal a plébános atya is velük imádkozott. Később így emlékezett vissza erre: „Úgy éreztem magam, mintha a mennyországban lettem volna!” És köszönetet mondott Jézus és Mária jelenlétéért a család háziszentélyében.

Bíró László püspök atya szava: „A háziszentély emlékeztet bennünket Krisztus szünet nélküli jelenlétére közöttünk. Mi történik, ha mindig újra a háziszentélyben imádkozunk? Isten ott marad az őt megillető helyen az életünkben.

Tilmann atya nálunk tett látogatása idején férjemnek izgalmas és jelentős tárgyalásai voltak a munkahelyén. Tilmann atya megkérdezte, hány óra-kor kezdődik a tárgyalás.

– „Délután kettőkor” – válaszolta férjem.

– „Jó, akkor mi kettőkor a háziszentélyben imádkozunk!” – mondta.

Nagyon szép volt, csendben ültünk és imádkoztunk. Egy óra múlva felálltam és kimentem a szobából, mert közben megérkezett az iskolából a fiúnk.

Négy óra körül Tilmann atya is kijött a háziszentélyből és megkérdezte, tudom-e, hogy meddig tart a tárgyalás.

– „Nem tudom” – válaszoltam. Mire Tilmann atya visszament és tovább imádkozott egészen öt óráig.

Este a vacsoránál férjem elmesélte, milyen eredményes volt a tárgyalás: nem lesz sztrájk. Mellesleg megkérdeztem:

– És mikor lett vége a megbeszélésnek?

– Öt óra körül.

Lelki örökbefogadás

A lelki örökbefogadás azt jelentheti, hogy egy család otthon a háziszentélyben elgondolkodik, és lélekben rátalál egy másik családra, amelyiknek még nincs háziszentélye. Lelkileg örökbefogadja a családot, azaz gondol rá, áldozatokat ajánl föl érte, kívánja a családtagoknak a Szűzanyával való bensőséges kapcsolatot, ami oda vezet, hogy az „örökbe fogadott” család hívja a Szűzanyát, telepedjen le náluk.

*

Két hete tipródok, mit is írjak a lelki örökbefogadásról. Egy helyben totyorgok, s minduntalan egy ismerős család képéhez térnek vissza gondolataim.

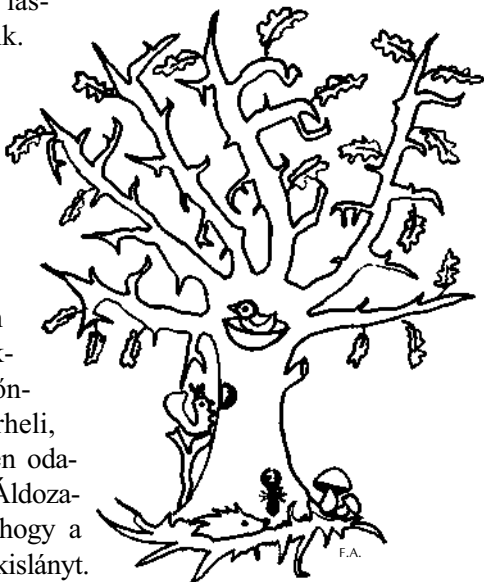
Kétéves kislányt fogadtak örökbe hatéves nagylányuk mellé. A kislány magába forduló, nyughatatlan, gyakran ingerült volt. Figyelmét semmi nem kötötte le. Nevelőszüleit igazán próbára tette minden alkalom, mikor emberek közé mentek. A kislány rendkívül eleven, s zajos volt. Ilyenkor az anyuka nem szidta, nem ráncigálta. Egyszerűen mellette maradt, akármerre kószált a gyermek. Azóta öt év telt el. Az áldozatos, szerető légkörben a kislány kivirult: barátságos, vidám, jószívű kis vadóc lett belőle.

Mi is néha magunkba fordulók, ingerültek, fáradtak vagyunk. Úgy érezzük, nem jutunk előre semmilyen úton. Van, ahol néhány hétig tart ez, máshol évekig. Ilyenkor haszontalan minden jó tanács. – Persze, nekik könnyű, ők könnyen beszélnek. Nekik ez, meg ez mennyivel jobb, mint nekünk – gondoljuk.

De milyen jó azt tudni, hogy valahol egy háziszentélyben imádkoznak értünk. Egyszerűen mellettünk állnak. S valahogyan az ő áldozatuk, lelki támogatásuk segít abban, hogy lassan-lassan magunkhoz térjünk.

Mint az örökbefogadott kislányban a szelídség, úgy növekszik bennünk is a támogatás mellett a jószág.

És hányszor beszélünk szeretetről, közösségről, közben pedig elmerülünk saját magunkban. Úgy érezzük, sem időnk, sem energiánk nincs arra, hogy másokkal törődjünk. Pedig sem az időnk, sem az energiánkat nem terheli, ha egyszerűen háziszentélyünkben odaállunk egy másik család mellé. Áldozatunkkal támogatjuk és kísérik, ahogy a nevelőanya kísérte az el-eltekerő kislányt.

Ha mindig csak beszélünk a közösségről, a szeretetről, még a végén úgy járunk, mint az a bizonyos mentőcsapat, akik elindultak a hegyre, mert valakik balesetet szenvedtek, s hirtelen egyiküknek gondolata támadt, hogy beszélgessenek a szeretet lényegéről és az emberi lét értelméről. A beszélgetésükben mély közösséget éltek meg, miközben 2000 méterrel magasabban a többiek megfagytak.

Valami ilyesmit jelenthet a lelki örökbefogadás: nem hagyjuk, hogy mások megfagyjanak, amíg mi szép érzésekkel telítődünk.

*Nagyon fontos, hogy mit gondolunk valakiről.
Nemcsak az, hogy mit mondunk vagy teszünk. (Tilman atya)*

A pápára figyelünk

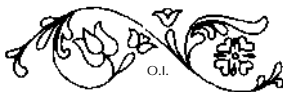
„Szívből buzdítom a családokat. A keresztény családok házi szentélyei legyenek a bensőséges ima helyei... Családjaitokat a názáreti Szentcsalád oltalmába ajánlom, és szívből adom rátok, főleg családi otthonaitokra apostoli áldásomat.”

A Szentatya imája

„Istenem, Tőled ered minden atyaság az égben és a földön. Add, hogy minden

emberi család a földön Jézus Krisztus, a Te Fiad által, aki asszonytól született a Szentlélek által, a következő nemzedékek számára az élet és a szeretet igazi szentélyévé legyen.”

„Ó, Mária, Krisztus Anyja és a mi Anyánk, hálát adunk Neked azért a törődésért, amellyel elkísérsz bennünket az utunkon és kérjük: mutass be minket is az Istennek, hogy az életünk, elemésztődve a szeretetben élő, szent és Neked tetsző áldozat legyen!”

Akaratod szerint használj minket, Schönstatt által újra teljenek meg a szent Egyház tágas csarnokai, dicséreted zengjen trónusodig.

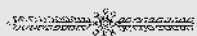
Használhatsz munkára bennünket, keresztet, szenvedést, bajt küldhetsz, érjen minket bár kudarc vagy siker, hirdetni akarjuk szeretetedet.

Ha saját erőinkre tekintünk, elsüllyed minden bizalmunk és reményünk; Odanyújtjuk Neked kezünket Anya, s kérjük bőkezű szeretet-adományodat.

A szövetséghez, melyet velünk kötöttél, és kegyelemmel gazdagon megöntöztél, Te hűséges maradsz minden időben, viharokban is és veszélyekben.

Engedj minket tüzes parázként izzani és a népekhez örömmel vonulni, a megváltás tanúiként harcolni, őket ujjongva a Szentháromsághoz vezetni.

(Kentenich atya)

Tilmann atya válaszol

(a Magyar Schönstatt-mozgalom apostola)

Kérdés: Feleségemnek van egy tulajdonsága, amit nehezen viselek el: mindig elkéssünk. Már indulnunk kellene, de ő még poriszívózik, rendez, haját mos... Meddig kell ezt elviselni, vagy hogyan segíthetnék neki, hogy változzon? Már mindenki megbízhatatlannak tart minket, és ez nagyon bánt.

Válasz: Az Ön feleségének van egy karizmája: mindent tökéletesen akar csinálni. Félelem van a szívében, ha valami nem tökéletes, pl. rendetlen marad a lakás, a frizurája stb., akkor ő hibás, bűnös. Mit lehet tenni?

A férfinak nagy szívűnek és irgalmasnak kell lennie. Ne sűrgesse folyton: „Gyere, indulni kell.” A kemény szó ez esetben még nagyobb kárt tesz a lelkében. Az irgalom az út, amely kivezeti az asszonyt a félelemből: „Szeretlek, ha időben vagyunk is, és ha késünk is.”

Ezen nem könnyű változtatni. De a feleségnek segít, ha azt mondja magának: 7.30-kor indulunk. Nem, ha ezzel vagy azzal kész leszek. És akkor odaajándékozza a Szűzanyának, hogy valami félbe marad: „Nem vagyok készen, de Te gondoskodni fogsz.” Ez fájdalmas. De a szeretet fájhat.

Kérdés: Több közösségben is részt veszünk, hetente 2-3 estét más csoportokkal töltünk. Hétfvégünket is többnyire más családokkal töltjük. Schönstattban azt mondják, ez túl sok lehet. Így van?

Válasz: Nem a szám a fontos, hogy hányszor mennek el, hanem az, hogy ez kifejezhet egy belső nyugtalanságot, hogy nem tudnak nyugton maradni a saját házukban, a saját házasságukban, a saját lelkükben. Menekülhetnek az egymással való szembesüléstől. Kentenich atya mondja, az apostoli embereknél nagy veszély, hogy mindig növekszik a külső tevékenység (ez papoknál is így van), gondolják, milyen szép, nagy feladat, de menekülnek a benső nehézségektől.

Az egészséges apostoli munka jele, ha haza jönnek, azt érzik: végre, megint itthon vagyunk, és nem a következő programot várják már. Szabad idejükben tudnak-e pihenni? Ha mindig úgy érzik, hogy valamit tenniük kell, az a belső nyugtalanság jele. Pihenni egymásnál, semmit sem csinálni, nem kell mindig tenni, tenni, tenni...

Kérdés: Első osztályba lépő gyerekünket katolikus iskolába vagy világiba írassuk? Sajnos, a közelünkben lévő katolikus iskola nem olyan, amilyennek mi szeretnénk.

Válasz: A nevelés számára fontos a légkör. A mai időkben a legfontosabb hely, ahol keresztény légkör van, a házuk. Ha más helyen tudunk jó keresztény légkört építeni, pl. iskolában, munkahelyen, faluban, egész népben, politikában stb., ez jó. De ez nem mindig sikerül. De fontosabb valami más.

Fontos, hogy a mai keresztény tud-e idegen légkörben élni. Milyen ez a gyerek? A mai időben nem sokat számít az az ember, aki azért katolikus, mert a légkör katolikus, hanem az fontos, aki azért katolikus, mert ő akar az lenni. A gyereknek sokszor adjunk lehetőséget, hogy ő döntsön, erős legyen, harcoljon, merjen más utat járni, mint a többiek... Ezt persze lehet katolikus iskolában is.

A légkör tud változni a világi iskolában is, talán gyerekeink hatására, hogy a gyerek tanul, nem olvas el egy rossz könyvet, nem dohányzik, nem beszél rondán stb. nem, mert nem szabad, hanem mert ő így akarja.

Ha szeretnétek Tilman atyától választ kapni kérdéseitekre, akár név nélkül is, küldjétek el a Főszerkesztők címére, amely a 3. oldalon található.

Minél többet ismerünk meg társunkból, annál könnyebb szeretni.

(Tilman atya)

GYEREKNÖVELDE

Eleven érzékeléskapcsolat

Hogy az ember hatni tudjon a gyermekére, elengedhetetlenül fontos, hogy folyamatos érzékelés-kapcsolatban legyen vele. Kentenich atya mondja, hogy nevelni annyi, mint érzékelés-kapcsolatban lenni a gyerekekkel. Ebben az édesanyák zseniálisak. Részt vesznek egészen a gyermek életében. A köztük lévő kapcsolat egy férfi számára szinte érthetetlen mélységű. Az ő kommunikációjuk már a magzati korban elkezdődött. Egy édesanyánál jobban nem tudja kitalálni senki a kicsi gyerek szükségleteit.

Számomra nagyon mulatságos és érdekes élmény volt: feleségemmel hevertünk az ágyon és beszélgettünk, kétéves kislányunk, Márti meg ott serteptélt körülöttünk. Egyszer csak azt mondta feleségem: „Márti, te kakilsz?” Fogalmam se volt, hogy honnan szedte, de ő érezte, hogy a gyerek most éppen ezen mesterkedik. Ez olyan szép volt számomra.

Amikor egy édesanya nagyon sokat belelát egy gyerekekrajzba és néhány irka-firka, meg paca között egy kis virá-

got fedez fel, ez gyönyörű szép. Az apáknak ez nehezebben megy, de talán ti is észrevettétek, hogy minél többedik a gyerek, annál könnyebb. Mire unokáink lesznek, elég jól be-
lejövünk. Ez az érzékelés-kapcsolat akkor működik jól, ha meg tudunk állni, és szemlélni tudjuk az elmúlt nap képeit és eseményeit, találkozásait és arcait. A Jó Isten is valahogy így kommunikál velünk.

Mit is jelenthet még ez az eleven érzékelés-kapcsolat? Talán veletek is előfordult, hogy egy fárasztó nap után éppen fáradtan lerognátok az ágyra, és már minden gyerek le van fektetve, már volt esti ima, esti mese, és a gyerek mégis kimászik az ágyából és közli, hogy nem bír elaludni, holott már hajnali hattól fön van, és fárasztó nap áll mögötte. Hosszú ideig mi ilyenkor azt tettük, hogy fogtuk és ágyba zavartuk: „Álmos vagy, aludj!” Aztán nekünk is meg kellett tanulnunk, hogy amikor egy gyerek panaszkodik, hogy nem tud elaludni, vagy csak ott ögyeleg körülöttünk, könnyen meglehet, hogy nem csak rosszkalkodni akar, vagy minket fel-

bosszantani, hanem valamire még szüksége lehet. Főleg ahol nagyobb a család, előfordulhat, hogy egy-egy gyerek kiesik a „szórásból” egy rohanósabb napon. Szüksége van arra, hogy pár szóban elbeszélgesünk vele, szüksége van esetleg arra, hogy elmondhassa, ami nem rögtön buggyan ki belőle a hazaérést követően. Persze, amikor hazajön a gyerek, mindannyian megkérdezzük tőle, mi volt az iskolában, mi volt az óvodában, mit ettél, kivel barátkoztál, kivel játszottál... ezek ismerős dolgok. De vannak olyan gyerekek is, akiknek ez kevés. Így

nem tudják elmesélni azt, hogy valójában mi történt velük, semmit nem tudunk meg róluk egész nap, és így érkeznek el az este.

Előfordulhat, hogy a gyerekeink napközben egészen kiállhatatlannak bizonyulnak. Vannak napok, amikor úgy érezzük, hogy ez a gyerek megkerült, tisztára kezelhetetlen, nem olyan, mint máskor. És ha ilyenkor egy picit megállunk, és végiggondoljuk, mikor is időztünk el emellett a gyerekek mellett, rádöbbenünk, hogy szüksége van arra, hogy érzékeljük, valami történt vele.

🌀 ŐSZIDŐ 🌀

Mária örökségbe

Édes, jó Anyám mélyen vallásos volt és tiszta szívből szerette Szűz Máriát. Hitéről nem sokat beszélt, inkább élete beszélt hitéről. Azonban gyakran mesélt nekünk a régi időkről, amikor édesapám háborúban volt, arról az időről, amikor szinte mindenünket elveszítettük. Amikor a Karácsonyi ünnepekre készültünk, mindig elmesélte: volt olyan esztendő, amikor a karácsonyfára semmilyen díszet nem tudtak akasztani, még almát, diót sem, ezért papírdarabokra bibliai idézeteket írtak, ezzel ékesítették a fát.

Édesanyám évekkal ezelőtt meghalt. Korábban többször is elmondta, mit hol tart, arra az időre: „ha én már nem leszek”, így könnyűszerrel megtaláltam az anyakönyvi kivonatát, ami a temetéshez kellett. Mellette találtam egy borítékot, rajta Édesanyám jól ismert kezeírásával ennyi: „Ne bögj!” Kibontottam a borítékot: azok közül a bizonyos karácsonyfadíszek közül egy volt benne, rajta a bibliai ige: „Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek benneteket.”, és egy Mária kép, hátuljára Édesanyám ezt írta: „Íme, a te anyád!”

Ez volt a végrendelete, amit ránk hagyott.

Lépcsőházi beszélgetések

Ezen az oldalon olyan témákkal foglalkozunk, melyekkel nap mint nap találkozunk itt-ott beszélgetve. Valaki hozzánk fordul, elmondja problémáját és megértést, tanácsot, esetleg segítséget vár vagy kérdez. Sokunknál nagyon nehezen jön a támogatást, eligazítást nyújtó szó ezekben a váratlan helyzetekben. Gyakran csak akkor jutnak eszünkbe az éppen megfelelő szavak, amikor a másik már messze jár, és sajnos nem mindig tudunk olyan helyzetet teremteni, hogy legyen alkalmunk elmondani ezeket a „lépcsőházi” gondolatokat.

– Én nem járatom hittanra a gyerekeimet, meg se kereszteltettem, döntse el maga, ha felnőtt, hogy miben hisz, én nem akarom befolyásolni.

– Hogyan tudná a gyerek eldönteni, hogy miben hisz, ha nem is ismeri a hitet? Fontosnak tarjuk a matematikát, történelmet, irodalmat, kémiát, arra sem mondjuk, majd döntse el a gyerek, ha felnőtt, hogy akarja-e tanulni.

– Jó, tudom, hittanon rosszat nem tanul a gyerek. De őszintén, valljuk be, azért voltak az egyház történetében zűrös dolgok – inkvizíció, keresztesháborúk, a tudományok fejlődésének megakadályozása, búcsúcédulák, a főpapok mérhetetlen gazdagsága, istentelen élete stb. –, ami akadályozza majd a növekvő gyermekeket, hogy higgyen egy olyan egyház tanításában, amely ezeket a tetteket véghez vitte.

– Az egyház emberekből áll, akik között voltak (vannak, vagyunk) gyarlók, bűnösök, sokszor tévedtek is, visszaéltek hatalmukkal, helyzetükkel. De nem lenne igazságos, ha csak ezt az oldalt emlegetnénk és elhallgatnánk, azt a sok jót, amit az egyház tett: hogy évszázadokon át az egyházi iskolákban nemcsak papokat, szerzeteseket neveltek, hanem világi tudósokat, politikusokat a szegény családból származó fiúkból is. Hogy az árvaházakat, kórházakat, szegényotthonokat az egyház tartotta fenn, senki más nem törődött azokban az időkben ezekkel az elesettekkel. Hogy a szerzetesek kis mécseseik mellett nem csak a Szentírást másolták, hanem a kódexekbe bekerültek a korabeli tudományok is, innen ismerjük, pl. Pitagorasz tételét, Arkhimédész törvényét is. És hogy hit és tudomány milyen szoros kapcsolatban áll, bizonyítja, hogy az emberiség legnagyobb tudásai túlnyomó többségükben mélyen istenhívő emberek voltak, vagy azzá vál-

tak: Kopernikusz, Galilei, Kepler, Newton, Leibnitz, Volta, Ampère, Faraday, Maxwell, Einstein és sokan mások, csak ezt elhallgatták az iskolában.

– Na és mit szólsz az Ámen c. filmhez, amit hamarosan nálunk is bemutatnak. Felhőborítónak tartom, hogy a katolikus egyház, élén a pápával, XII. Piusszal jóváhagyólag hozzájárult a náci rémtettekhez.

– Sajnos tény, hogy voltak egyházi vezetők, akik nem távolodtak el a fasiszta rendszertől még akkor sem, amikor annak embertelensége nyilvánvalóvá vált. De beszélni kell azokról is, akik ellenálltak, és akiket üldöztek a náciizmus alatt. Számos európai ország püspöki kara tiltakozott a zsidók deportálása ellen. Egyházi intézmények létük kockáztatásával zsidók százezreinek nyújtottak menedéket, és hamis papírokkal bújtatták őket. A pápáság keresztlevelet adott a zsidóknak, amíg ez védelmet jelentett nekik. A vatikáni nunciusok menlevelet adtak a zsidóknak.

XII. Piuszról leghitelesebben a zsidóság ismert vezetői, szakértői nyilatkoznak, akik a film vetítése és egyéb ilyen jellegű támadások kapcsán védelmükbe vették az akkori pápát. A zsidó származású Albert Einstein mondta a háború befejezése után, hogy bár addig különösebben nem érdekelte a katolikus egyház, de vonzódást érez iránta, mert egyedül az egyháznak volt bátorsága, hogy szembeszálljon Hitlerrel.

– Mégis hogy van az, hogy annak, amit most mondtál, pont az ellenkezőjét tanultuk az iskolában, halljuk innen-onnan médiákból?

– Akár most is, ha különböző pártokhoz, érdekekhez kapcsolódó médiákból tájékozódsz, tapasztalhatod, hogy gyakran a nyilvánvaló hazugságig menő egyoldalúsággal torzítják a tényeket, saját érdekeiknek megfelelően.

Egyébként a hívő ember is ugyanolyan anyagból „készült”, mint a nem hívő. Neki is meg kell küzdenie azokkal a rossz hajlamokkal, kísértésekkel, mint bárki másnak, és előfordul, hogy elbukik. Egy kicsit talán megértjük az egyház gyengeségének titkát, ha saját magunkra tekintünk és meglátjuk, hogy bizony mi is gyakran elbukunk: engedünk a pénz, a hatalom, a kényelem, az élvezetek kísértésének.

Isten üzenetét ilyen bukdácsoló emberekre bízta, ezért fordulhattak elő visszaélések a kétezer év során. Isten jelenlétének annál kézzel foghatóbb bizonyítéka azonban, hogy kétezer éve voltak és vannak emberek, akik egész életüket – lemondva kényelmükről, önérdekükről – Istenre tették fel, és az ő igéi szerint élnek.

Nincs boruk

(Imaszándékok: kérjük családjainknak a kánai mennyegző csodáját!)

– Mennyei Atyánk! A Szűzanya és Kentenich atya közbenjárásával kérünk téged, hogy gyógyítsd meg Csányiné Bárány Ágit, és addig is, és továbbra is erősítsd, támogasd és oltalmazd az egész családot. Ne engedd, hogy Ági gyógyulásába vetett hitünk egy pillanatra is lankadjon, hiszen Te kitartást vársz tőlünk. Ámen.

– Kérünk, gondoskodj, hogy Litkeiéknek és Balicséknak legyen megfelelő otthonuk!

– Kérünk, adj jó munkalehetőséget minden családapának!

– Mindazokért a családokért, akik házat, lakást keresnek, építeni szeretnének vagy építenek.

– Hogy legyen a magyaroknak is Schönstatt-kápolnájuk!

– Segítsd az egyik munkahelyi és anyagi gondokkal küzdő családjunkat!

– Legyen az új évezredben legalább egy magyar szent család.

– Minden gyermeket váró anyáért. Tudják jó légkörben megélni a 9 hónapot és legyen jó a szülés.

Már van boruk!

– Köszönjük a mindennapi apró csodákat!

– Köszönjük a Szűzanya segítségével már elkészült házakat!

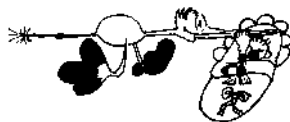
Gólyahír

Isten hozott Benneteket!

„Ujjong a szívem, s énekemben hálát zengek neki.” (27. zsoltár)

Nagy örömmel értesítünk, hogy 2002. január 11-én megszületett kistestvérünk, SÁRA.

Pór Julcsi, Panka, Kata, Virág

November 24-én megszületett három fiúnk után negyedik gyermekünk, BORÓKA.

Papp Ármin és Gabi, Herend Szívből gratulálunk és kérjük Isten áldását a családokra!

Ha szeretnétek az örömhírt az újságban megjelentetni, kérjük, juttassátok el a szerkesztőségbe!

CSALÁDAKADÉMIA HÍRADÓ

Diplomakiosztó Küldetésünnep

2001. december 8. 15 óra

A kispesti Nagyboldogasszony templomban Dr. Paskai László bíboros érsek ünnepi szentmise keretében adta át a 16 végzett házaspárnak a családtréner diplomákat. Beszédében a bíboros kiemelte: „családunk építésével az egész magyar jövőt építjük.”

P. Beller Tilmann a magyar Schönstatt-családmozgalom alapítója és atya, a Családkadémia és a magyar Schönstatt-családmozgalom nevében ígéretet tett a bíborosnak, hogy azon fogunk dolgozni, hogy az egyház Magyarországon egy nagy családdá váljon.

Beszélgetés Paskai László bíboros atyával a diplomakiosztó ünnepségen

Kérdés: Hogy érezte magát köztünk Bíboros atya?

Válasz: Itt a Kispesti Plébánián mindig jól érzem magam, mert buzgó hívekkel találkozom. A mostani együttlét különösképpen örömteli volt, mert a családoknak ez a közössége a jövő reményét is adja mindnyájunk számára.

Kérdés: Tudjuk, hogy Bíboros atya nagyon elfoglalt. Miért tartotta fontosnak mégis, hogy erre a diplomaosztó ünnepségre eljöjjön?

Válasz: Először is azért, mert meghívtak. A meghívásnak azonban szívesen eleget tettem, mert szívügyem, hogy tudjam segíteni a családokat, a családokból alkotott közösségeket. Ha ilyen helyre jövök, mindig az van bennem, hogy a jelenlétem talán lendületet tud adni a további alakuláshoz is.

Kérdés: Schönstattban a Szűzanyát tiszteljük, mint királynőt, aki a mi áldozatainkat kéri, és mint édesanyát, aki gondoskodik rólunk. Mit jelent Bíboros atyának a Szűzanya?

Válasz: Ő a lelki édesanyám. Hozzátenném, hogy minden hónap első szombatján valamelyik plébánián a rózsafüzért közösen imádkozom a hívekkel a magyar családokért és a magyar ifjúságért.

Kérdés: Tilmann atya a szentmise végén azt mondta, hogy a bíboros atya a magyar egyház atyja, olyan, mint egy édesapa. Mit hozott a bíboros atya otthonról, a szülői házból?

Válasz: A szüleimtől komoly, elmélyült hitet kaptam ajándékba, bár édesapám korán meghalt, de a családi körben sokat tanultam a hozzátartozóim életéből. Édesanyám a szegénység ellenére tudta valahogy biztosítani, hogy jó könyvek kerüljenek a kezembe. Ez nagyon sokat jelentett gyerekkoromban az életem alakításában.

Kérdés: Nagyon nehéz volt kispapként elszakadni a családtól?

Válasz: Nehéz, persze, hogy nehéz volt. Én ferences vagyok, és amikor a belépés megtörtént, az volt az előírás, hogy csak újmisekor lehet hazamenni, a szülők évente egyszer meglátogathattak. Természetesen vállalni kellett mindezt. Mint ahogyan a házaspároknak is el kell szakadniuk a szülőktől, amikor házasságra lépnek. Az se könnyű.

Kérdés: És végül azt kérdezném, hogyan imádkozik a Bíboros atya a családokért, mit kér a családok számára?

Válasz: A Boldogságos Szűz pártfogásába ajánlom, ő tudja legjobban, mire van egy családnak szüksége: A család egységéért, hogy a megpróbáltatásokat tudják elviselni, a gyerekek elfogadásáért és keresztény szellemenben való neveléséért imádkozom.

2002. február 16. Köröm, r.k. plébánia

A helyi plébános atya és a nővér szervezésében már többször került sor családakadémiás összejövetelekre. Most a Nagybjótt kezdetén a „Kien-gesztelődés – a bűnbocsánat szentsége” c. előadást hallgatták és beszéltek meg. A résztvevők között volt Vizsoly plébánosa is, aki kapva az alkalmon rögtön meghívta az előadókat Vizsolyba is.

2002. február 16. Ják, r.k. plébánia

A helyi plébános atya, a hitoktató és egy házaspár kezdeményezésére és szervezésében új kezdetként első ízben került sor Jákon családakadémiás előadásra. A téma: „A mai modern világ” és benne a tömegember problémája, ill. hogyan erősíthetjük magunkat a tömeggel szemben. A 30 résztvevő között voltak jegyespárok, házaspárok és családayák. Az előadást azonnal feldolgozás követte. Először fél órát a párok kettesben beszélgettek, majd nagy körben folytatódott a feldolgozás.

2002. január 27. Karmacs, Szent Anna Családcsoport

Nagy várakozással és izgalommal készültünk a Családcsoport által szervezett (és a Szociális és Családügyi Minisztérium által támogatott) előadássorozat első előadására, hiszen egyáltalán nem mindegy, hogy a kezdet hogyan sikerül. Leszünk-e egyáltalán az előző napi farsangi multság után? Meggyógyultak-e leendő vendégeink gyerekei? Ha eljönnek, milyenek lesznek, miről fognak beszélni?

Vasárnap délután háromra – a befűtött és szépen berendezett – plébánián aztán mégiscsak összejöttünk, az előadóink is megérkeztek Sopronból és minden jól sikerült!

A találkozó rövid gitáros éneklés után az előadó házaspár rövidbemutatkozásával kezdődött. Hallhattuk, hogy az életben találkozunk néha olyan irigylésre méltó (híres, vagy kevésbé ismert) emberekkel, akik valamilyen nagy célt (pl. az Északi sark meghódítása, egy hegycsúcs megmászása, a jeges Duna átúszása stb.) tűznek ki maguk elé, ez élteti, mozgatja őket. Ezek a célok, kihívások valamiképpen az emberi teljesítőképességnek egy határát jelentik, akkor igazán értékesek, ha elég magas a mérce. Vajon a mi házasságunk mennyire kihívás számunkra? Ha mi egy jó házasságban meg akarunk maradni a mai társadalomban, az bizony felér egy Mount Everest megmászásával. Mint házaspárnak, jó erre egymást emlékeztetnünk: olyan

célt tűztünk ki magunk elé, amiért érdemes olykor a „csontunkat is összetörnünk”!

A házastársi szeretet önmagunk odaajándékozása: akkor válunk a társunk számára igazi ajándékká, ha értékesnek tartjuk, elfogadjuk önmagunkat. Ezután rövid összefoglalása következett azoknak az okoknak, amelyek megnehezítik önmagunk elfogadását.

Sajnos a házastársunk elfogadása is nehéz. Először is azért, mert a másik – normális esetben – más nemű, ezáltal másféle gondolkodású („higgyük el, hogy a társunk nem az én bosszantásomra olyan, amilyen”). Azután ott vannak a vérmérsékletbeli különbözőségeink. A genetikailag adott eltéréseken túl továbbá tele vagyunk különféle hibákkal, bűnökkel, melyekkel együtt kell egymást elfogadni. Ez a mézeshetek környékén még nem tűnik nehéz feladatnak, később azonban komolyan tennünk kell azért, hogy a különbözőségeinkből kialakulhasson egyfajta szép új egység. A szellemi egység, mely azt jelenti, hogy a nap örömeit, bánatait, történéseit a nap végén kicseréljük, osztozunk társunk kedvteléseiben; a lelki egység, és a testi egység, mely az előző kettőből táplálkozik.

A fentiek kulcsa a rendszeres házastársi beszélgetés. A házasság elején ez nagyon könnyen ment, de később fennáll a veszélye annak, hogy a beszélgetés fokozatosan átalakuljon a család életének technikai megbeszélésévé. Fedezzük fel újra azt a mélységét beszélgetéseinknek, ami kezdetben volt! Keressünk új időt és formát beszélgetéseink számára. Miközben újra megtanulunk beszélgetni, persze néha veszekedünk is. Ezt sokféleképpen tehetjük, de fontos tudnunk, hogy a veszekedés nem mindig baj. Csupán azt jelenti, hogy nincs mindenben egyetértés köztünk. A lényeg az, hogy minden alkalommal jussunk el a kibékülésig! Ha a gyerekek előtt történt civódunk, fontos hogy a kibékülésünket is lássák! Nem biztos azonban, hogyha kibékültünk, már mindent meg is oldottunk. Ilyenkor beszéljük meg utólag a veszekedés során felszínre került dolgokat. A nehézségek, amikre így közösen választ találtunk, kinccsé válhatnak számunkra. Azt jelenti, hogy az adott problémára van megoldás és mi ismerjük is ezt: az adott dologban „szakértők” vagyunk, akikhez bárki nyugodtan fordulhat.

A felmerülő akadályokat egyébként nyugodtan az „Északi sark meghódításának megpróbáltatásai” közé sorolhatjuk. Tudjuk, hogy a közös szép célunk a házasságunk, és aki tudja, mi a célja, ennek alá tudja rendelni a nehézségeket (belső tartást alakítunk ki: nem adjuk fel!).

Az előadás ismét egy közös énekkel zárult, majd szünet következett (ismerkedtünk soproni és várvölgyi vendégeinkkel tea és finom sütemények mellett). A szünet után tetszés szerint bárki megoszthatta a többiekkel az előadással kapcsolatos gondolatait, észrevételeit. Jó kis beszélgetés alakult ki, amelyre valószínűleg minden a résztvevő sokáig szívesen emlékszik vissza. Köszönjük az előadónak is és a résztvevőknek is a megjelenést. Reméljük, hogy a legközelebbi előadáson újra találkozhatunk egymással. Külön köszönet illeti az óvó nénit, aki a gyerekeket nemcsak „távol tartotta” a beszélgetésünktől, hanem mindvégig értékes foglalkozást is nyújtott nekik.

2002. január 19. Sopron, Bán János közösségi ház

Az Oázis program „Gyermeknevelés” sorozat keretében került sor a „Gyerekeink elfogadása” c. előadásra. Fizikai és lelki síkon egyaránt vizsgálták ezt a kérdést. A Családakadémia frissen végzett házaspárja által elmondottakat a résztvevő házaspárok kettesben megbeszélték. Sokak szerint ez a legjobb része a programnak! A szervezők nagy örömeire szolgált, hogy három olyan házaspár is eljött, akik először vettek részt ilyen rendezvényen. Összesen 25 hallgató volt.

Ez alatt a gyerekekkel a közösségi ház kézműves csoportja foglalkozott: farsangi álarcokat és fejdíszeket készítettek. Öröm volt együtt lenni ezen a délelőttön!

SCHÖNSTATT-HÍREK

A november 23–25-i hétvégén volt a 2001. évi zsinatunk Tihanyban. Megtaláltuk a következő munkaévre szóló jelmondatunkat (*Teljes szívvel*) és tárgyaltunk az első magyar Schönstatt-leányszentély építéséről. Titkos szavazással egyhangúlag kinyilvánították a „zsinati atyák és anyák” a szándékot, hogy meg akarjuk ajándékozni a Szűzanyát egy schönstatti kápolnával.

November 25-én vasárnap délután népgyűlésre jöttünk össze Ti-

hanyban az ún. művésztelepen. Jelen voltak a délben véget ért zsinatunk résztvevői (20 család és Virágh Orsolya), a zsinattal egyidejűleg Óbudaváron összegyűlt második szövetségi évfolyam családjai (9 család és Tama Katalin), külön eljött 11 család és jelen volt a közben nagyra nőtt „kis farkasok” közül három. Tilmann atya értelmezte az újonnan született jelmondatot, majd szentmisét ünnepelt velünk. A szentmisén mindazok, akik csatlakozni akartak a szentély építésének szándékához, ezt egy íven aláírásukkal kifejezésre juttathatták. Azok közül a családok közül, amelyek nem tudtak eljönni a népgyűlésre, 27 család juttatta még kifejezésre a szándékhoz való csatlakozását.

*

A nyári családnapok majdnem mind beteltek. Egyedül az utolsó, augusztus 18–24-i héten van ma, február 20-án, még hely. A jelentkezőket csak a várakozólistára tudjuk fölírni.

*

Az idén is lehetőség lesz az üdülési támogatás igénybevételére. Erről a családok, melyek jelentkeztek családnapokra, hamarosan további információt kapnak.

Schönstatt az Interneten

A magyar Schönstattnak <http://www.schoenstatt.hu> néven, a Családakadémiaé: <http://www.csaladakademia.hu> néven nyitottunk honlapot. A lehetőséget a SzCsM családpolitikai és a Miniszterelnöki Hivatal Informatikai Kormánybiztoságának pályázatai tették lehetővé. A honlapokat az Internet Explorerrel lehet megnyitni.

A honlapon szereplő e-mail címek átirányításai:

info@schoenstatt.hu	Góvány hp.
info@csaladakademia.hu	Csermák hp.
webmester@csaladakademia.hu	Palásthy hp.
imakor@csaladakademia.hu	Palásthy hp.
szervezes@csaladakademia.hu	Varga K-E. hp
kepzes@csaladakademia.hu	Csermák hp.

Az Internet előfizetési és szerver bérleti díjon túl öt számítógép-konfigurációt is nyertünk Óbudavár és a régiók számára.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszáj)

Hol a Mennyország ajtaja?

Egy belvárosi templomba mentünk misére. A négyéves Júlia becserkészte az ismeretlen terepet. El-
ácsorgott egy gyönyörű, dúsan faragott gyóntatószék mellett, majd rám nézett.

„Anya, ez a Mennyország ajtaja?”

Egy pillanatra eltűnődtem.

„Ez az” – bólintottam.

„Anya, olyan szép puha a hasad, mint a pogácsatészta.” Kinek, mi szép.

Kislányunk hittanfűzetében így szól a hatodik parancsolat:

„Ne barázdáldkj!”

– Én tudok kézenállva járni –
hősködik négyéves gyermekünk.

– Na, erre befizetek! – válaszol a testvére.

– Akkor kérem a pénzt – mondja a kicsi.

A lassan kétéves J. egyszer szokásától eltérően odafigyelt a misén, utánogatta a nagyobb gyerekek mozdulatait. Mise után édesapjával a nagyszülőkhöz mentek és ott ebédelték nagy társaságban. Evés közben leejtett pár falatot, mire lehajolt, hogy felvegye és közben

mellét verve így szólt: „Én vétkem, én vétkem...”.

Sétálunk Budapest utcáin kislánnyal, aki egyébként most tanulja a szobatisztaságot. Mondom neki:

– Vigyázz, ne lépj bele, mert idekakilt egy buta kutyus a járdára.

Mire ő: Igen, az okos kutyusok mind bilibe kakilnak!

Kamaszszej

„Juj, annyira jók mostanában a tesiórák. Magdi néni aranyos, jó fej és annyira jól megvagyunk a többi lánnyal. Kész buli. Ha nincs ott a tesicuccunk, összeszedjük egymástól. Ma a Niki meg a Timi valahová elment az órától egy időre, és addig megkaptam Niki pólóját és Timi kisgatyáját. Megbeszéltük, hogy fél óra múlva valamiért kimegyek az öltözőbe és visszaadom nekik, ha már nekik is kell.

Ha nem lehet ezt megcsinálni a mi lányainkkal, akkor a másik osztály lányáival cserélünk...

Jaj, anya, annyira szörnyű vagy! Te mindig csak a rosszat veszed észre. Most ne azt nézd, hogy miért nincs tesicuccom. Örülj inkább, hogy milyen találékony lányod van, mennyire ötletes vagyok és milyen talpraesett.”

Amit hordozok s elviselek,
 amit mondok és amit merek,
 amit gondolok, amit szeretek,
 ami érdemeket szerzek,
 amit vezetek s kiharcolok,
 ami szenvedést, örömet okoz,
 amim van és ami vagyok,
 szeretetadományul adom
 a szent kegyelmi forrásba,
 mely a szentélyből árad,
 hogy megragadja a lelkeket,
 kik Schönstattban hagyják szívüket,

mindenkit szelíden odavezessen,
 kiket kiválasztani akarsz kegyesen,
 hogy a művek jól alakuljanak,
 miket felajánlunk a Szentháromságnak.

Isten áldásában legyen részük,
 üdvük és boldogságuk mindazoknak
 akik egészen Schönstattnak
 szentelték magukat
 most és mindörökké. Ámen.

(Kentenich atya)